

Estimulem la joventut

Per Jaume Arnau

«Los Joviales inéditos». Heus-aci el títol d'un article periodístic interessant.

Diu l'articulista que a l'Amèrica del Nord s'han constituït en societat un nodrit grup de joves ben preparats, amb l'intent de procurar, per mitjans legals, la possible ocupació de llocs i càrrecs preeminentes de l'Estat i grans empreses o potentes companyies, dels quals en general són privats d'assolir-los, precisament per la seva juvenesa.

Sembla que l'obstacle és degut a que, tal com veiem en nostre país, els elevats càrrecs són reservats als homes amb tota la barba.

D'acord amb els raonaments del periodista, creiem molt bé la constitució de l'esmentada societat, per bé que no pretenem pas foragitar ningú dels llocs que ocupin i menys que s'els privi d'assolir-los; però sí que creiem molt just i raonable que al jove de talent provat i amb condicions manifestes, no se l'obstaculitzi i tingui, per l'objecte que ens ocupa, igualtat de tracte que el qui posseeixi una bronquitis crònica o un reuma cobert per la patina del temps.

Per tal de cenyir-nos a l'encapçalament d'aquestes ratlles, direm que fatalment hem hagut d'observar en ciutats com la nostra, que en manifestar un jove els seus coneixements inicials, en lloc d'estimular-lo, ha estat malmirat per molts, i, el que és pitjor, pels propis amics. Sovintegen, en sentir parlar dels joves que s'afanyen a excel·lir, les següents apreciacions, emeses sempre pels que no estan autoritzats sots cap concepte, per judicar aquella obra.

Si el camp d'acció de l'estudiós és la literatura, és «un set ciències»; si el teatre, «un pallaso»; si l'escultura, «un pastetes»; si la pintura, «un pinta-mones»; si la música, «un musical... emporium».

Per què, això? Es que l'apoi i l'estimul ha d'ésser sols patrimoni dels sportmans? Es que, per ésser considerat, necessàriament s'ha d'ésser atleta, formidable xutador, notable *pouacheur* o fort encaixador? Per què, el jove que mostra afició a l'estudi, no ha d'estimular-se'l?

A la fi, les activitats de l'esportman són passatgeres i relativament minses; els fruits d'aquestes activitats nuls completament per als seus semblants, i ineficaços els seus esforços; en canvi, l'estudiós, si no és egoïsta i divulga els seus coneixements, com hi està obligat, quina saó no deixa, i, per tant, quins fruits tan benèfics en podran gaudir els seus semblants!

Es per això que jo us prego a tots quants tingueu ascendent sobre una col·lectivitat de joves, sigui del caire que es vulgui, que procureu estimular-los en les seves aficions sanes, fressant-los el camí, ple de dificultats i curull de trencacolls, vers la fita del saber. I penseu que, enlairant-se ells, en justa relació, la corba del nivell cultural dels pobles alcança el seu grau màxim.

Un elogi de la joventut

Un elogi de la joventut? Un elogi de la millor època de l'home? No crec que li calgui elogis a la primavera, amb la seva lluminositat i amb les flors que s'esbadellen totes plenes de frescor, embauant l'espai. No crec, doncs, haver d'elogiar la primavera de la vida, vessant tota ella d'optimisme i ignorant encara tots els paranys de la vida. No obstant, però, l'elogio; l'elogio perquè porta tota la gosadia de la qual s'impregnen els pobles, aquella decisió màxima, prenyada de nobles ambicions, que els fa llançar-se coratjosos a la lluita, com l'atrevit explorador que es confia a l'inconegut.

L'elogio, perquè rebutja les lamentacions, els plans, les misèries que els desenganys d'altres homes els ha fet estampar en els llibres, essent aquestes com fileres de fil-ferro espinós que defensen el camí lluminós d'una vida que porta a la màxima felicitat. L'elogio, doncs, pel què té de coratge, d'il·lúsió, d'amor. Aquest sentiment que brolla de la víscera més noble del cos humà; aquest sentiment tan dolç i tan amarg a la vegada.

I és aquest calvari que s'aixeca, cruent, al pas de la joventut, que em promou, no un elogi xardorós, sinó el més gran entusiasme.

Joventut! Paraula grata, que tots anhelem conservar en la nostra persona. Paraula prometedora de tantes i tantes coses. Paradís d'insomni, on s'hi viu sols la il·lúsió!... el més bell de la felicitat, el més més real.

Oh!, que trista, que tenebrosa deu ésser una vida mancada de la puresa de la il·lúsió. Oh!, quin remordiment per un home que hagi rebutjat, durant la seva joventut, el fer néixer il·lusions acolorides de les colors més plaents!

Joventut! Il·lúsió! Jo us reverencio. Jo us admiro. Jo us demano per a mí una amistat eterna.

R. DALMAU I FERRERES

Sortir de l'anònim

Per Miquel Caslanier

L'anònim és quelcom indeterminat i incommensurable. En el seu si, hi vegeten diverses multituds humanes, més denses i més tenebroses, com més profunds són els llocs on es localitzen.

Sortir de l'anònim, és causa impulsiva de tota activitat humana; finalitat única on convergeixen i actuen tots els esforços de l'individualitat. Sortir de l'anònim, és suprema aspiració de tothom. Des del que cerca, per camins de superació intel·lectual i espiritual, alliberar-se de la foscuria de l'anònim, i el que cerca, amb constant esforç corporal, emancipar-se del dolor del treball continuat, fins el darrer dels abjectes, que cerca, pels viarany més tortuosos, assolir un millor benestar. Uns, senten l'atracció de les altures; d'un més enllà infinit. Altres, senten horror a les profunditats de l'anònim. Però, malgrat aquesta diferenciació d'impuls en la subjectivitat de l'ésser, hom observa, com manifestació objectiva i constant, l'afany vehement d'ascendir fins eixir a la superfície.

Hi ha qui sent la pruija del saber; d'elevant-se fins a la perfecció, on s'albiren amb més claredat els secrets de la Natura i les immensitats dels espais. Fruir dels gaudis de la gloria. Sentir el goig d'ésser adorat i admirat per les masses... Hi ha qui lluita per despendre's de la matèria que l'ofega. Arborar-se amb la flama de la seva ànima. Enlairar-se en llur solitud a altes regions de puresa i delectar-se amb els efluvis embriagadors d'un món espiritual... Hi ha, també, qui sent repulsió als abims anònims. Qui sent la por de viure. Qui té, de l'anònim, la visió d'un infern dantesco; d'un infern on les multituds estan condemnades a sofriments cruels; unes multituds embolcallades entre tenebres, que lluiten, en una lluita primitiva, salvatge, atropellada, per a eixir a nous plans anònims on s'alleuja, gradualment, el dolor de viure.

* * *

El neguit, el daler que traspuen aquestes pàgines, és l'embranchada d'una joventut que pugna per sortir de l'anònim. És l'esperit de rebel·lia contra l'evolució industrial moderna. Contra un progrés industrial que tendeix a concentrar l'humanitat en immensos ramats i fer-los esdevenir màquines. Aquestes pàgines reflecteixen la resistència d'una joventut que no es resigna a perdre el seu tot individual, per a transformar-se en part infinitament petita; per no esdevenir en insignificant peça mecànica d'un engranatge; per no degenerar en autòmata, en cosa. Reflecteix, també, l'esforç dels que volen fugir de la consideració de vulgar mercaderia; dels que no volen ésser víctimes de lleis econòmiques. Reflecteix, en fi, el clam de protesta d'una joventut contra un progrés—oh, paradoxa!—que vol enfonsar-los dins un anònim, curull de misèries i tenebres.